

Favorit film W. C. Fields 3/

på grammofonplade

W. C. FIELDS – THE ORIGINAL VOICE

Vi har tidligere her omtalt Deccas »The Marx Bros.« med klip fra lydspor og forbindende kommentar. I samme serie og samme stil foreligger også »W. C. Fields – The Original Voice Tracks From His Greatest Movies«, sammenstillet af Gil Rodin og Johnny Wayne og med citater fra Fields' Paramount- og Universal-film. Sammenstillingen består i en opdeling på emner som Fields' Filosofi eller Fields' Chikanerier, en opdeling, der ofte giver et godt overblik over komikerens kaotiske univers og som afslører hans lette variationer på kendte og elskede numre. Men samme opdeling medfører sandt at sige også en vis utilfredshed med de afsnuppede citatstumper, der tager sig så smukt ud på tryk, men som næppe fungerer som grammofonplade. Samtidig må man ofte ærgre sig over ikke at få identificeret de enkelte film. Jeg ville nok have foretrukket lidt mere underholdning og lidt mindre analyse. (Decca DL 79164).

W. C. FIELDS ... HIS ONLY RECORDING

Underholdning er der til gengæld i denne plade: Et selskab i New York ved navn »Proscenium« har som sin 22. produktion udsendt »W. C. Fields ... his only recording – Plus 8 songs by Mae West«. Så vidt jeg kan skønne, er der også for Mae Wests vedkommende tale om rene recordings og altså ikke om filmcitater. Sangene, hvoriblandt de kendteste vel er »Frankie & Johnny«, »That's

All Brother« og »Come Up and See Me Sometime«, er ledsaget af klaver/kinoorgel og lyder som umiskendeligt 40'erne. Oplysningerne på pladen såvel som på dens cover indskrænker sig til titler og en ufuldkommen biografi, der intetsteds omtaler grammofonindustriens indsats for Mae West eller omvendt.

Heller ikke pladens A-side, Fields' »only recording«, får et hjælpende ord med på vejen. Man er henvist til gætterier, og igen bliver det 40'ernes begyndelse. Fields' stemme er ikke ved fuld styrke, vejrtrækningen er besværet og der er tydelige pauser i optagelserne. Det drejer sig om to monologer, »The Temperance Lecture« og »The Day I Drank a Glass of Water«. Den første er en art »Om tobakkens skadelige virkninger«, ledsaget af bævre-klaver og med ustandselige sidespring til glæden ved spiritus. Den anden er en underlig blanding af speaker, monolog, spillet interview og en lille sketch. Begge numre er fortræffelige eksempler på Fields' suveræne fortælleteknik og vidunderlige guirlander af verbale blomster. Følgende er fra ædruelighedsforedraget og kommer efter beskrivelsen af en drukatur i New York: »Right then and there I swore that I'd never again poison my system with maraschino cherries. Two weeks later I slipped and had another. But you must believe me when I say that I thought it was a seedless grape. I washed it down with some snakebite remedy which I always keep handy – only however after first being bitten by a snake – which I also keep handy.« (Proscenium PR 22).

THE BEST OF W. C. FIELDS

I årene omkring 1940 havde Fields travlt med at genvinde sin position og popularitet efter sygdom og lediggang, og det skete ikke mindst via en række radioshows, først for Chase & Sanborn kaffe, siden for Lucky Strike (der ret sent opdagede, at når Fields i de enormt populære shows hyppigt omtalte sin »søn« Chester, så kunne denne persons fulde navn være en skjult reklame for et rivaliserende firma). »Empala Records« i Hollywood har taget det prisværdige initiativ at udsende fire af disse shows i uddrag (men uden datering), og i en delvis vellykket stereooverføring, der skiller Fields' stemme fra de øvrige medvirkendes. To af numrene er korte dialoger mellem Fields og en radiokommentator, »Swimming to Catalina« og »W. C. Fields' Famous Snake Story«, begge to grove eksempler på den fieldske »yarn«, der trodser enhver rimelighed og enhver protest, og som afslører den selvoptagethed, der så ofte af den selvoptagne mistydes i retning af evner som »raconteur«. De to længere numre er »W. C. Fields Promotions Unlimited« og »The Pharmacist«. Begge er sketches med 5–7 medvirkende, og hvor den første er en variation på en serie kontor-sketches med Fields som direktør, der blev skabt for radioen, er »The Pharmacist« nok så interessant, da den er en meget trofast hørespil-udgave af Sennett-filmen fra april 1933 om Dr. Dillwegs drugstore, komplet med datteren Ouliotta, hendes ven Cuthbert, forsendelse af en æske halspastiller, Mingvaserne, der foræres bort i tilgift, den interessante litteratur med »Mother India« på fløjen, og kunden, der vil have et 2-cents frimærke fra arkets midte. I tilgift gør Fields så en dyd af den verbale omskrivning af de ting og de begivenheder, som filmen kunne vise, og som hørespillet ellers måtte savne. Han har nydt det. Af de omtalte tre plader giver denne i form og indhold det bedste indtryk af Fields' verbale artisteri. (Empala Records MP 101). P.M.